

“Quasi modo geniti infantes; zoals pasgeboren kindjes”

Dierbare Broeders en Zusters,

het introitus van deze zondag vat in enkele woorden de kern samen van ons christen-zijn. Dom Delatte schreef op het einde van zijn leven: *“steeds meer begrijp ik wat mijn wezenlijke roeping is: ik ben slechts (...) een kind.”*

Dat is niet zomaar mooie beeldspraak, maar een diepe werkelijkheid. Door ons heilig Doopsel immers werden we in de meest volle zin van het woord: kinderen van God. Op die dag deelde Jezus Christus, de Zoon van God, Zijn eigen kinderschap met ons, door ons onder te dompelen in Zijn dood en de verrijzenis. Het is dan ook in Hem dat we kunnen roepen tot God: Abba! Vader!¹ Zijn Geest getuigt dat we Kinderen van God zijn. En samen met Sint-Paulus kunnen we zeggen: *“zijn we kinderen, dan zijn we ook erfgenamen; erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus.”* (Rom 8)

Ons doopsel is dus een geboorte tot nieuw leven, tot een leven dat nooit verouderd, dat steeds haar kindsheid blijft behouden. Toen we het doopwater ontvingen, welde er in onze ziel een onuitputtelijke bron van jeugdig levenswater op. *“Quasi modo geniti infantes”; “zoals pasgeboren kindjes”*: zo waren we bij ons doopsel en zo moeten we ook altijd blijven.

Jezus roept ons in het Evangelie voortdurend op om kinderen te worden: *“Laat de kinderen ... tot mij komen”*, zegt Hij, *“want het rijk der hemelen is voor hen die zijn zoals zij.”* (Mt19,14) *“Wie het koninkrijk Gods niet aanneemt als een kind, zal er niet ingaan.”* (Mc 10,15) Of nog: *“Wie zich vernederen zal als een kind, zal de grootste zijn in het rijk der hemelen.”* (cf. Mt 18,4) Hij zegt ons dat God Zijn geheimen verborgen houdt voor de wijzen en verstandigen, maar openbaart aan de kleinen. (cf Mt 10,25)

Onze roeping als kinderen van God is dus een hele uitdaging. Maar we mogen nooit vergeten, dat we uit onszelf nooit in staat zullen zijn om aan deze roeping te beantwoorden. Indien wij kinderen willen worden, dan moeten we putten uit de bron die door God als een geschenk in onze ziel werd gelegd bij ons doopsel. Daar, aan die bron, en nergens anders, kunnen we de genade vinden, die God er steeds opnieuw doet opwellen, om ten volle als kinderen van God te leven. Uiteindelijk moeten we slechts worden wat we reeds zijn, sinds ons doopsel, door pure genade van God.

En wat betekent dat nu concreet om als kinderen van God te leven? Welnu, niets anders dan te leven zoals de Zoon van God heeft geleefd: arm, nederig, gehoorzaam en volledig verlaten in de handen van Zijn Vader. Reeds van het eerste moment van Zijn leven, toonde Hij ons de weg: namelijk toen Hij wilde geboren worden als een arm

¹ Wanneer Jezus ons leert bidden, dan vraagt Hij ons dat te doen met de woorden: *“Onze Vader.”* (Mt6,9) Hij zegt aan Maria Magdalena: *“Ga naar mijn broeders, en zeg hun: Ik stijg op naar mijn en uw Vader, naar mijn en Uw God.”* (Joh. 20 17-18)

kind, zich vol overgave toevertrouwend aan de liefdevolle zorgen van een vader en een moeder. De grote Bossuet sprak, op het laatste uur van zijn leven deze ontroerende woorden uit: *“Indien ik mijn leven kon herbeginnen, dan zou ik graag slechts een heel klein kind zijn, die de hele tijd zijn hand geeft aan het Kind Jezus.”* (In: Dom Lou, 1949, p.41).

De weg van het geestelijk kindschap is wezenlijk de weg van het vertrouwen. Kind zijn, zei de heilige Theresia van Lisieux, *“dat betekent onze eigen nietigheid erkennen, alles van God verwachten, zoals een klein kind alles van zijn vader verwacht, ons over niets zorgen maken (...); ons niet ontmoedigen door onze fouten, want kinderen vallen vaak, maar ze zijn te klein om zich veel pijn te doen”*; *“Het is de weg van het vertrouwen en van de volledige overgave.”* (Novissima Verba pp. 85ev/125-126)

En Jezus zelf, de Zoon van God, het Kind van God, is ons voorgegaan op deze weg. Vooral in Zijn lijden en sterven laat Hij ons een onuitsprekelijk getuigenis achter van vertrouwen in God: *“Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest.”* Het waren Jezus' laatste woorden voor Zijn dood. *“Het geestelijk kindschap bereikt (dan ook) haar hoogtepunt op het Kruis”*, schrijft Dom Gérard Calvet. *“Het geestelijk kindschap bestaat erin (...) om niets te willen antwoorden, niets te willen zeggen, niets te willen kunnen; maar met al zijn krachten te willen wat God wil, al ware het onze nietigheid, erin toe te stemmen met vreugde.”*

Omgekeerd zal het gebrek aan vertrouwen en het scepticisme onvermijdelijk leiden tot een gebrek aan geloof. En de apostel Thomas toont er ons een mooi voorbeeld van. Sint-Lucas vertelt ons in de eerste lezing hoe de eerste gelovigen *“één van hart en één van ziel”* waren. Het is dan ook des te opmerkelijker om vervolgens te horen in het Evangelie dat Thomas niet aanwezig was toen Jezus verscheen aan Zijn leerlingen. Wellicht was dat het teken dat er iets ontbrak aan Thomas' vertrouwen in God, dat hij het geheim van het kindschap nog niet ontdekt had. Want uit het gebrek aan vertrouwen in God, komt er ook steeds een gebrek aan vertrouwen voort in zijn medemens, in zijn medebroeders.

Dierbare Broeders en Zusters, Jezus spoort ons aan om *“volmaakt te zijn”*. *“De volmaaktheid bestaat er (echter) niet in om groot te zijn, maar om klein te zijn”*. *“Cum essem parvula, placui Altissimo”* (Moeder Abdis Cécile Bruyère, In S et V, p 90 ev); *“Omdat ik klein was, behaagde ik aan de Allerhoogste.”* Dit vers wordt toegepast op Onze-Lieve-Vrouw, maar we kunnen het ook toepassen op onszelf. Hoe kleiner we zijn, hoe meer we kind worden, hoe meer we God de kans geven om in ons Zijn wonderen te volbrengen, hoe meer Hij zich kan tonen zoals Hij werkelijk is; namelijk onze Vader. Amen.